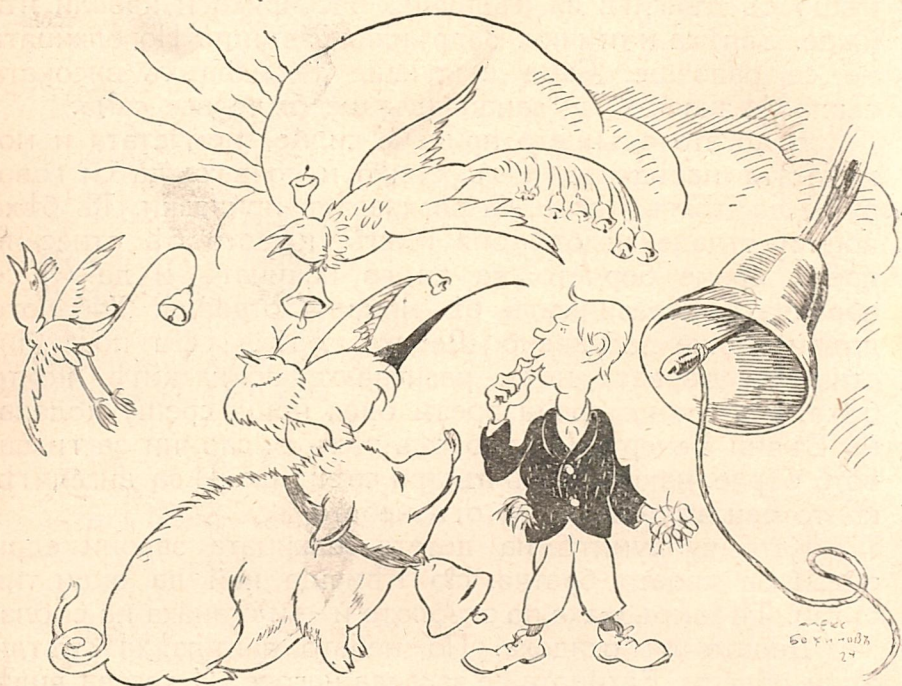




КОЛЕДЕНЪ СЪНЪ.

Разказъ, илюстриранъ отъ Ал. Божиновъ.

I.

Ето ти — Коледа! Само една нощъ остава. Като спимъ и се събудимъ — тя дошла. Бѣлъ снѣгъ вали. Улицитѣ бѣли. Покривитѣ на кѣшитѣ и тѣ бѣли. И дърветата бѣли. Като че сж се счекнали отъ цвѣтъ.

Камбанитѣ на всичкитѣ черкви звѣнятъ. Никога тъй дълго не сж звѣнили камбанитѣ. И тъй сладко. Не звѣнятъ, а пѣятъ. Камбаната отъ горнята черкова нарежда бавно: дамъ! — думъ! дам-м-мъ!... Тритѣ камбанчета отъ срѣдната черква трепкатъ като пѣргави лястовички и чуруликатъ: зимъ! зимъ! зимъ! зинъ! зъмъ! зимъ! А клепалото отъ долнята черква се обажда отъ далеко: рамъ, та-та-та! тимъ, та-та-та!...

Цѣлиятъ градъ плува въ пѣсенята имъ, сжщо като че хвърчи. И кѣшитѣ ставатъ леки, леки... Не сж кѣщи, а птици. Още малко, още два-три пѣти да про-